

РЕШЕНИЕ

№ 15934

гр. София, 24.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **13457** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република Б..

Делото е образувано по жалба от Е. Й. Ч. - гражданин на Р. Т., против ЗАПОВЕД, рег. № 5363-13258/07.11.2025 г. на началник Отдел „Миграция“, при Столична дирекция на вътрешните работи – МВР, с която по заявление, вх. № 901276/24.10.2025 г. е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б..

Оспорващият не се явява и не е представляван. С жалбата се твърди незаконосъобразност на отказа. Представени са на 01.04.2026 г. писмени бележки.

Ответникът не е представляван. На 30.03.2026 г. упълномощен юриконсулт е представил също „писмени бележки“, с които е заявил становище по същество, за неоснователност на жалбата, както и искане за присъждане на юриконсултско възнаграждение. В абзац четвърти от първата страница е записал и текст: „основанието на началника на Отдел „Миграция“ да откаже на гражданина на Република С.....“, но предмет на делото е жалба от гражданин на Р. Т..

Доказателствата, съставляващи административната преписка и тези, представени от жалбоподателя (л.л. 10-19), за които твърди да е отказано приемането им на 07.11.2025 г. не се оспорват от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима и основателна.

С процесното заявление чужденецът реално е кандидатствал за продължаване правото му на пребиваване в РБ, предвид отразения в оспорваната заповед факт на издадено „разрешително за

пребиваване № RA0415737/18.11.2024 г., валидно до 06.11.2025 г. Кандидатстването е на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ, т.е. - като член на семейство на български гражданин, за което е налично удостоверение за сключен граждански брак с Еврен Ч.. Отказът по второто - процесното заявление е мотивиран с позоваване на данни, съдържащи се в становище от 07.11.2025 г. (л. 24), подписано от полицейски инспектор от Отдел „Миграция“ – СДВР. Според обстоятелствената част на заповедта: проверката на декларирания от чужденеца адрес в [населено място], на [улица], заявен и с предходното заявление установила, че двамата съпрузи не живеят на адреса; съсед – Д. Чернополска заявила, че в жилището се извършва ремонт, а в проведен телефонен разговор Г. Х. – приятелка на Е. Й. Ч. заявила, че са в Т., но ще се върнат, когато жилището бъде ремонтирано. Въз основа на тези данни е мотивиран от ответника извод, че се касае за хипотезата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ – декларирани неверни данни, относно адреса на пребиваване.

Материалноправните основания, регламентирани с чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т.т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 с.з. Нормата на 26, ал. 1, препращаща към хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23, използвана от ответника по настоящото дело като основание да бъде постановен процесният отказ е императивна и го задължава да откаже издаване разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване когато чужденецът „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. В процесния случай ответникът е приел конкретно, че заявителят е декларирал неверни данни, а именно, че пребивава на адреса, за който стана дума по – горе, но всъщност не пребивава.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не доказа по несъмнен начин наличието, по отношение Е. Й. Ч. - гражданин на Р. Т. основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ предполага да са декларирани неверни данни“. Деклариране/представяне на доказателства за осигурено жилище, когато основанията да се иска продължително пребиваване е това по чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ е въведено като задължително изискване с нормата на чл. 29, ал. 1 ППЗЧРБ, с препращане към чл. 14, ал. 1 от същия правилник и конкретно за случая – чл. 14, ал. 1, т. 3. Нормите изискват чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“, но не въвеждат условие за пребиваване в същото жилище. Ответникът, предвид мотивите на заповедта изобщо не е изложил такива, досежно приложените и съответно изискуеми други документи, вкл. относно представения договор за наем с нотариално заверени подписи на страните, с които да дискредитира доказателствената му стойност. Позовавайки се на данните от становището ответникът формално приел да се касае за декларирани неверни данни, но не е изложил мотиви, досежно информацията от съседа, и тази от Г. Х., че жилището не може да бъде обитавано, поради извършващ се ремонт. От това не следва, че заявителят е декларирал неверни данни, съответно е представил документ с невярно съдържание. Липсват доказателства полицейските инспектори, извършили проверката да са разговаряли със собственика на жилището С. Ю., която евентуално да потвърди или да отрече извършването на ремонт. Непълнотата на доказателства определя отказа като постановен в нарушение изискването на чл. 35 АПК. В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на процесното заявление административният орган е бил задължен да се съобрази с разпоредбите на чл. 35, чл. 170, ал. 1 АПК, като е имал процесуалната възможност: да изиска от собственика на имота лично обяснение; да разпорежи последваща проверка. О. краен извод, че „чужденецът е декларирал неверни данни“ не съответства на условието, по смисъла на чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ и чл. 29, ал. 1, вр. ППЗЧРБ, с препращане към чл. 14, ал. 1 от същия правилник и конкретно за случая – чл. 14, ал. 1,

т. 3 за представяне „доказателства за осигурено жилище“. Отказът да бъде продължен срокът на пребиваване е в противоречие и с принципа за равенство (чл. 8, ал. 2 АПК), при положение че издавайки предходното разрешение, № RA0415737/18.11.2024 г., със рок на валидност до 06.11.2025 г. очевидно е приел за верни данните за осигурено жилище.

Постановената от началника на Отдел „Миграция“ – СДВР Заповед, рег. № 5363-13258/07.11.2025 г. подлежи на отмяна. Административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган (чл. 173, ал. 2 АПК), който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново Заявление, вх. № 901276/24.10.2025 г. Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от Е. Й. Ч. - гражданин на Р. Т., ЗАПОВЕД, рег. № 5363-13258/07.11.2025 г. на началник Отдел „Миграция“, при Столична дирекция на вътрешните работи – МВР, с която по Заявление, вх. № 901276/24.10.2025 г. е отказано предоставяне/продължаване право на продължително пребиваване в Република Б..

ИЗПРАЩА административната преписка на началник на Отдел „Миграция“-СДВР, който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново Заявление, вх. № 901276/24.10.2025 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: